

Доцент Емилия Кирилова е родена през 1955 г. Известен учен педагог, автор на десетки научни студии, книги и изследвания в областта на педагогиката. Предложените стихове са от първата ѝ поетическа книга “Немъдрост”, писана в продължение на три десетилетия.

1

Невидимите взривове отвътре
довеждат мерените редове.
Ненужното изгонват от душата
и населяват я със цветове,
със студове от пролети
и зимни жеги,
с очакване
на бягашото Утре,
с копнежа по далечни светове.

2

Тъгата щом те заболи
поспи и посънувай!
В съня блатата ще пресъхнат
и гората ще разцъфне,
ще тръгнат към ръцете ни треви.
Тъгата ли боли?
Боли мълчанието
и думите се раждат болни,
спокойствието даже ни боли
и затова сме вечно недоволни
от себе си, от другите...
Подгонваш мисли,
устни свиваш
и уж на топло се укриваш,
и уж лекарството е силно,
а все не можеш да заспиваш.

3

Денят се завъртя
около себе си.
Отиде в другата
посока на Земята
изгрева да чака.
До утре
колко пъти
ще се завъртим

и ние в себе си?
Ще сложим чертата,
и ще пресмятаме
доброто
и злото
във душата си.
Какво пропуснахме?
Какво изкусно скрихме?
Кого излъгахме?
С какво се утешихме?

4

Със звън
на счупено стъкло
денят напомня,
че сме само живи.
Как пречат ни прегради
натрупани по пътя,
с очи ни гледат сгради,
тревогата ни стъпква.
И ако някога усетим ласка
душата се отваря за кратко
и се повдига бляскав
беднякът изпокъсан.
Надига глас за вик,
а песен се излива:
"Светът е цвят и плод.
Небето-слънчева градина,
Земята-нейна половина
и ти и аз сме живи!.."